

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 42

гр. София, 10.12.2025 г.

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в закрито заседание на десети деке***и през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: бриг. генерал Р. ЛЮБ. П.

Членове: полк. ПЕТЬО СЛ. П.
полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ

като разгледа докладваното от полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ Въззивно частно наказателно дело № 20256000600038 по описа за 2025 година

Производството е по реда на чл. 249, ал. 3, вр с чл. 345 от НПК в касационната му фаза.

Образувано е по частен протест от и.ф. Военно-окръжен прокурор от Военно-окръжна прокуратура – Пловдив; по жалба от подсъдимия редник М. К. П. от военно формирование *** – *** - П., чрез своя защитник адв. В. К. от АК – П.; по жалби на адв. Б. З. – защитник на подсъдимите В. Т. П. и Г. Д. К. срещу протоколно определение от разпоредително заседание, проведено на 28.10.2025 г. г. по нохд № 117/2025 г. на Военен съд – София.

С протестираното и обжалвано определение е прекратено съдебното производство по делото на основание чл. 249, ал. 1 от НПК и делото е върнато на Военно-окръжна прокуратура – Пловдив за ново разглеждане съобразно мотивната част на определението.

Постъпил е и отговор от адв. Е. К. от АК – П. – защитник на подсъдимия М. Х. С., с искане да не се уважава протеста на Военно-окръжна прокуратура – Пловдив и да се потвърди определението на Военен съд – София.

В протеста се правят доводи за неправилност и незаконосъобразност на определението. Твърди се, че изводите на Военен съд - София при обсъждане на въпроса по чл. 248, ал. 1, т. 1 от НПК за това дали делото е подсъдно на съда са неправилни и именно този съд следва да разгледа делото. Отделно се сочи, че твърдяните от съда допуснати съществени отстраними нарушения на

процесуалните правила не могат да бъдат споделени и че обвинителния акт отговаря на изискванията на чл. 246 от НПК. Иска се определението, с което е прекратено съдебното производство по делото да бъде отменено и въззивната инстанция да се произнесе по въпроса за подсъдността.

С жалбата от подсъдимия редник М. К. П. от военно формирование *** – *** - П., чрез неговия защитник адв. В. К. от АК – П. се иска мярката за неотклонение на този подсъдим да бъде променена от „Парична гаранция в размер на 5000 лева“ в „Подписка“ и в този смисъл да бъде коригирано горепосоченото определение на Военен съд – София, който е потвърдил мярката за неотклонение. Изтъкват се перфектното процесуално поведение на подсъдимия П. и тежкото му семейно положение – две малолетни деца, за които се грижи.

С жалбите на адв. Б. З. – защитник на подсъдимите В. Т. П. и Г. Д. К. също се иска мерките им за неотклонение „Парична гаранция в размер на 5000 лева“ за всеки от тях да бъдат променени в по-леки – „Подписка“ и за двамата, доколкото тези подсъдими винаги са се явявали на всяко призоваване по делото, не са се укривали и не са осуetyвали правосъдието. Приложени са медицински документи за подсъдимия В. П., който е претърпял хирургична интервенция в МБАЛ „****“ – П. и болничен лист за подсъдимия Г. К., който също е претърпял такава интервенция в същата болница.

Военно-апелативният съд, в настоящия състав, след като взе предвид становището, изразено в частния протест, трите подадени жалби от подсъдимите М. П., В. П. и Г. К., чрез техните защитници, и отговора на адв. К. (за подсъдимия М. С.) и след като се запозна с материалите по нохд № 117/2025 г. по описа на Военен съд - София и атакуваното определение от 28.10.2025 г. намира, че същото следва да бъде потвърдено, а протеста да бъде оставен без уважение като неоснователен. Трите жалби с искания за изменение на мерките за неотклонение от „Парична гаранция в размер на 5000 лева“ в „Подписка“ за горепосочените трима подсъдими също не следва да се уважават.

Първоинстанционният съд законосъобразно и правилно е прекратил съдебното производство по нохд № 117/2025 г. по описа на Военен съд - София и е върнал делото на прокурора за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи процесуалните права на

петимата обвиняеми и в частност – правото им да разберат в какво точно са обвинени и от там да организират адекватно защитата си.

Основният съд е приел, че са допуснати съществени отстраними процесуални нарушения при съставянето на обвинителния акт, които налагат връщането на делото на досъдебното производство, тъй като са налице множество противоречия между обстоятелствената част и диспозитива на акта.

Тези противоречия подробно са описани в определението на Военен съд – София, а именно:

„...в обстоятелствената част на обвинителния акт (стр. 6 долу, последен абзац и стр. 7 горе от ОА) са били описани действията, които се твърди, че са били извършени от обвиняемите против всеки от двамата пострадали - св. Ж. В. и св. И. А.. За свидетеля А. се твърди, че обвиняемият П. го е ударил сравнително леко с ръка зад врата, но въпреки това св. А. се уплашил силно. Обвиняемият П. му заявил заплашително, че трябва веднага да върне парите, а малко след това се твърди, че обв. П. напъхал пистолет в устата на св. Ж. В.. Така описаните действия по своята същност осъществяват двете форми на изпълнителното деяние по чл. 214 от НК - принуда чрез сила (твърденият удар с ръка зад врата) и принуда чрез заплашване. В диспозитива на обвинителния акт обаче (както и в обстоятелствената му част при описването на престъпленията от правна страна) се твърди, че И. А. е бил принуден чрез заплашване да извърши нещо противно на волята му (виж второто деяние от продължаваното престъпление по чл. 214 от НК). Това представлява непреодолимо противоречие между фактическото описание на престъплението по чл. 214 от НК и словесното му описание, което накърнява правото на защита на обвиняемите и техните защитници.

По отношение на третото деяние, включено в продължаваното престъпление по чл. 214 от НК, в диспозитива на обвинителния акт е посочено, че то е било извършено в периода от 21.09.2023 г. до 29.09.2023 г., като пострадалият И. А. е бил заплашен да извърши нещо противно на волята му (да даде сума в размер на 15 000 лева), но деянието останало недовършено, поради независещи от дейците причини. Така обвинението е било описано в диспозитива на обвиняемите В. П. и М. С., а в диспозитива на обвиняемите Г. К., М. Л. и редн. М. П. е било допълнително конкретизирано, че деянието е

останало недовършено, защото И. Нев А. се бил укрil и не могли да установят местонахождението му. Големият проблем с тази част от обвинението обаче, е не толкова това разминаване в диспозитива на обвиненията на петимата обвиняеми, а липсата на такива фактически твърдения в обстоятелствената част на обвинителния акт. В обвинителния акт, на стр. 7, в 4 абзац се твърди, че след като взели парите от св. Ж. В. и И. А., „обвиняемият П. обявил на св. Ив. А., че дължи още пари за лихва и че на следващия ден ще дойдат да вземат и тях. След това повикал св. М. и му дал сумата от 9 хиляди лева, а останалите пари задържал за да ги разпреди между членовете на групата.“ Съгласно твърденията в обвинителния акт обаче, това се е случило на 20.09.2023 г. В следващия 5 (предпоследен абзац) на стр. 7 от ОА, се твърди, че на следващия ден обв. П. се опитал да се свърже по телефон със св. И. А. за да му иска още пари, но последният не му вдигнал. В последния абзац на стр. 7 и продължаващ на стр. 8 от ОА, прокурорът твърди, че обв. П. решил, че ще отидат отново в гр. Д.град, за да търсят обаче св. Н.й А.. С него се срещнали след 20.09.2023 г. до 29.09.2023 г. и водили разговори за сина на Н.й А., обв. П. заявил на Н.й А., че синът му И. А. му дължи пари, но без да конкретизира сумата. При това положение, отново са налице неясноти и противоречия в обвинителния акт. От една страна се твърди, че обв. П. на 20.09.2023 г. е обявил на св. И. А., че последният му дължи още пари и на другия ден следва да му се издължи. В диспозитива, за това деяние е прието, че то е извършено в периода от 21.09.2023 г. до 29.09.2023 г. В същото време обаче, в този период от време, съгласно твърденията в обвинителния акт св. И. А. не се е срещал с обвиняемите. Никъде във фактическото описание на обвинението не е посочено какъв е размера на претендираната сума, а в диспозитива тя е определена на 15 хиляди лева.

Допълнително следва да се посочат и други неясноти, касателно това твърдяно трето деяние. На страница 8 от обвинителния акт, на ред 3, се твърди, че „пред блока го пресрещнали (визира се св. Н.й А.) петимата обвиняеми и полицейски служители, които отново били въоръжени, се легитимирали със служебните си карти...“. От това изречение изглежда сякаш, че заедно с петимата обвиняеми с тях са били и полицейски служители, а в същото време част от обвиняемите са били полицейски служители. Не става ясно и кои са били въоръжени - обвиняемите ли са били въоръжени,

полицейските служители (ако се твърди, че са били различни лица) или и двете групи хора. Вероятно прокурорът е имал предвид, че полицейските служители - обвиняеми, но това е следвало да се посочи по ясен и безпротиворечив начин, така че обвинителната теза да не поражда никакви съмнения. Всичко това внася едно непреодолимо вътрешно противоречие в обвинителната теза, касателно това трето деяние, което накърнява правото на защита на обвиняемите и техните защитници и е основание за връщане на делото за отстраняването на констатираните пороци. В този смисъл претенциите на защитниците и на обвиняемите се явяват основателни.

В диспозитива на обвинителния акт (стр. 20, горе от ОА), на обвиняемия В. П. му е повдигнато обвинение, че престъплението по чл. 214 от НК е квалифицирано заради 4 обстоятелства - защото са били причинени значителни имуществени вреди, защото е извършено от въоръжено лице, защото се е представял като лице от състава на *** и защото е било извършено от лице, което действа в изпълнение на решение на организирана престъпна група (ОПГ). Видно от съдържанието на обстоятелствената част на обвинителния акт (виж. стр. 6-8 от ОА), в частта в която е описано престъплението по чл. 214 от НК, липсват твърдения, че обв. П. се е представял за лице от състава на ***. Това отново съставлява противоречие между фактическото описание на обвинението от една страна, и от друга страна - словесното му описание и дадената му правна квалификация.

В диспозитива на обвинителния акт, в обвинението за обвиняемия М. С. (стр. 21 от ОА) за престъплението по чл. 214 от НК, обвиняемият В. П. е посочен като лице, което се представя за лице от състава на ***, а за престъплението по чл. 214 от НК, в диспозитивите на обвиняемите М. Л., Г. К. и редн. М. П., обвиняемият В. П. е посочен като лице, което се занимава с охранителна дейност. В същото време на обвиняемия В. П. не му е било повдигнато такова обвинение и такова квалифициращо обстоятелство не му е било възведено в диспозитива на неговото обвинение (виж. стр. 19-20 от ОА).

На следващо място в диспозитива на всеки от обвиняемите, касаещ неговото обвинение за престъплението по чл. 214 от НК, са посочени по няколко квалифициращи признаци на това престъпление. В същото време при посочването в диспозитива на обвиняемите като съучастници, те са посочени само с едно квалифициращо обстоятелство - например при обвинението на

стр. 19 от ОА се твърди, че В. П. е осъществил престъплението по чл. 214 от НК, в съучастие с М. С. - лице, което се занимава с охранителна дейност (в същото време в личния диспозитив на М. С. се твърди, че е лице, което се занимава с охранителна дейност и е действал в качеството му на лице, което действа в изпълнение на решение на ОПГ) и по този начин прокурорът е процедирал за всички обвиняеми. Единствено за обвиняемия редник М. П. в диспозитива на неговото обвинение по чл. 214 от НК, наред със значителните имуществени вреди му е възведено и квалифициращото обстоятелство, че е действал като лице, което действа в изпълнение на ОПГ, а в диспозитивите на другите съучастници това квалифициращо обстоятелство, касателно обв. редник М. П. не е било посочено. Тези разминавания отново накърняват правото на защита на обвиняемите и техните защитници, тъй като пречат възможността им да разберат повдигнатите им обвинения и да се защитават по тях.

В обвинението на В. П. за двете престъпления по чл. 143 от НК, в диспозитива на обвинителния акт са посочени като квалифициращи обстоятелства, че той е лице, което се представя като такова от състава на ***, както и че той е лице, което е действало в изпълнение на решение на ОПГ. И тук в диспозитива на другите двама съучастници (М. С. и Г. К.), обв. В. П. е посочен само с едно квалифициращо обстоятелство. Освен това, в обстоятелствената част на обвинителния акт, за престъплението по чл. 143 от НК, с пострадал Б. Б., липсват твърдения, че обв. В. П. се е представял като лице от състава на *** (виж стр. 9 от ОА, абзац 2 и 3). Това води до противоречия в обвинителната теза, които накърняват правото на защита на обвиняемите и техните защитници, тъй като обвинението не би могло да бъде разбрано.

При описанието на фактическата страна на престъплението по чл. 143 от НК, с пострадал Х. И., на стр. 8 от ОА, 3 абзац, 5-то изречение, се твърди, че обв. В. П. показал служебна карта и „се представил, че е от ***“. В същото време в заключителната част на обвинителния акт, в диспозитива на обвинението на В. П. (стр. 20, точка 3 от ОА) е прието като квалифициращо обстоятелство, че обв. В. П. е лице, което се представя като такова от състава на ***. Никъде прокурорът при анализа на правната страна на възведеното престъпление не е изложил аргументи защо счита, че *** е включен в състава на ***. При това положение изглежда отново, че е налице противоречие

между фактическото описание на твърдяната престъпна дейност и дадената ѝ правна квалификация. Тук е мястото да се отбележи, че се явяват основателни и възраженията на защитата в частта им, в която при конкретизацията на мястото на двете престъпления по чл. 143 от НК, са налице различия между обстоятелствената част на обвинителния акт и между диспозитива на обвинителния акт, което отново съставлява отстранимо съществено процесуално нарушение, накърняващо правото на защита на обвиняемите и техните защитници.

По-нататък следва да се посочи, че при описване на правната страна на деянията на обвиняемите, част от продължаваното престъпление по чл. 214 от НК, както и в заключителната част на обвинителния акт (в диспозитива на обвиненията), прокурорът не е посочил и не е описал какви конкретни действия са били извършени, които действия осъществяват двете форми на изпълнителното деяние на принудата - кои именно действия са употреба на сила и кои действия представляват заплашване. По същия начин прокурорът е процедирал и при обвиненията по чл. 143 от НК - при описване на правната страна на деянията на обвиняемите, част от продължаваното престъпление по чл. 214 от НК, както и в заключителната част на обвинителния акт (в диспозитива на обвиненията), прокурорът не е посочил и не е описал какви конкретни действия са били извършени, които действия осъществяват двете форми на изпълнителното деяние на принудата - кои именно действия са употреба на сила и кои действия представляват заплашване...“.

Въззивната инстанция, след внимателно запознаване с обвинителния акт (обстоятелствена част и диспозитив), намира, че действително са налице посочените в определението на Военен съд - София противоречия в него (като не счита за нужно да ги преповтаря). Няма спор в правната теория в съдебната практика относно процесуалните функции на обвинителния акт, а именно да постави фактическите рамки на обвинението и да очертае предмета на доказване по делото, както и че с него на привлеченото/привлечените към наказателна отговорност лице/лица следва да бъдат предявени всички обстоятелства, отнасящи се до съставомерните признаци на деянието, в това число времето, мястото и начинът на извършването му, които трябва да бъдат изложени по достатъчно ясен, конкретен и разбираем начин (ТР № 2/2002 г. на ВКС по т.н. № 2/2002 на ОСНК). Това не е направено с този обвинителен акт и цитираните по-горе противоречия между неговата обстоятелствена част и

диспозитив следва да бъдат отстранени.

Що се отнася до изложените аргументи в протеста на прокуратурата относно подсъдността на делото, въззивната инстанция счита, че с оглед разпоредбата на чл. 249, ал. 3 от НПК този въпрос в тази процедура на обжалване на определение от разпоредително заседание не подлежи на контрол, тъй като основният съд се е произнесъл по този въпрос с оглед разпоредбата на чл. 248, ал. 1, т. 1 от НПК, а на въззивен контрол подлежи определението на основния съд по чл. 248, ал. 1, т. 3 и т. 6 от НПК, но не и разпоредбата по т. 1 на ал. 1 на чл. 248 от НПК.

По отношение на трите жалби за изменение на мерките за неотклонение на подсъдимите М. П., В. П. и Г. К. от „Парична гаранция в размер на 5000 лева“ в „Подписка“ въззивната инстанция намира, че правилно основния съд е потвърдил вече взетите мерки „парична гаранция“, като не е уважил исканията им за промяна на същите в „Подписка“. Изхождайки от тежестта на повдигнатите обвинения – чл. 321, ал. 3 от НК, чл. 214, ал. 2 и др. от НК за тримата, а за П. и К. и по чл. 143, ал. 2 и др. от НК към момента не са налични обстоятелства, които да налагат промяна на мерките им за неотклонение в полеки. Настоящите мерки за неотклонение на горепосочените трима подсъдими ще способстват за своевременното приключване на наказателното производство, като биха мотивирали подсъдимите да не пречат на разследването и да се явяват при призоваване за процесуално-следствени действия, както и биха попречили на същите да се укрият и да извършат други престъпления.

С оглед изложеното, Военно-апелативният съд намира, че определението от 28.10.2025 г. по нохд № 117/2025 г. по описа на Военен съд – София, с което е прекратено съдебното производство по делото и същото е върнато на прокуратурата за отстраняване на допуснатите отстраними съществени нарушения на процесуалните правила е правило, обосновано и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено.

Предвид горното и на основание чл. 249, ал. 3, във връзка с чл. 345 от НПК

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение от разпоредително заседание, проведено на 28.10.2025 г. г. по нохд № 117/2025 г. на Военен съд – София.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____